

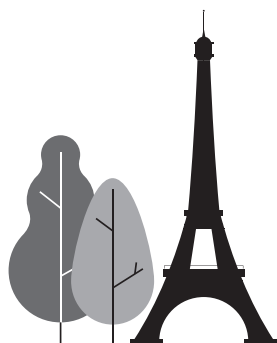
Žavi romantinė komedija,
alsuojanti paryžietiška atmosfera!

Ignė Ale, rašytoja

NEKENCIO PARSŽIAUS

ALEKSANDRA M. AISTĖ

Aleksandra M. Aistė

Redagavo
Vaiva Markevičiūtė

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinių saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.
Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

*Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno
Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB)*

ISSN 2351-5201
ISBN 978-609-03-0909-4

© Aleksandra M. Aistė, 2023
© Vaiva Jalo, viršelio iliustracija
ir dizainas, 2023
© „Svajonių knygos“, 2023

PIRMA DALIS

Elinga

Esu tikra, kad tą dieną, kai susipažinau su Alenu Blanku, man kelią buvo perbėgusi ne viena juoda Paryžiaus katė. Kaip tai galėjo nutikti, dar ir dabar nežinau – nesėkmės prasidėjo dar nė kojos iš lovos neiškėlus. Bet tai faktas kaip blynas.

Vos pabudusi supratau, kad pramiegojau savo skrydį namo. Mobilusis, turėjęs mane pažadinti, gulėjo juodut juodutėliu ekranu. Elektroninis viešbučio laikrodis, tarsi kerštaudamas, kad žadintojo pareigas patikėjau ne jam, rodė įlaipinimo pradžios laiką. Suspėti į Šarlio de Golio oro uostą, kol lėktuvas dar nepakilęs, nebuvo nė menkiausios vilties.

Kad telefonas paprasčiausiai sugedo, atrode neįtikėtina. Greičiau jau bus išsikrovęs.

Pašokusi iš lovos, pripuoliau prie lagamino ir jį atitraukiau. O dievai, iš kur tas baisus nešvarių kojinių dvokas?! Susiėmiau už nosies ir šoktelėjau atgal. Žinojau, kad prancūziški sūriai pasižymi stipriu skoniu ir aromatu, bet pirkdama jį lauktuvių, dievaži, buvau tai visai pamiršusi. Sūrį

išsirinkau pagal išvaizdą: delno dydžio širdelės formos gabalėlis, padengtas baltu pelėsiu, pasirodė gana originali dovana iš meilės miesto. Be to, kai paskutinę komandiruotės dieną pagaliau galėjau iškišti nosį į miestą ir pasidairyti po parduotuves dar nesutemus, pliaupė lietus ir buvau nusivariusi nuo kojų kaip arklys, todėl nuoširdžiai dėiūgavau taip greit išrinkusi lauktuves Polui (taip draugų rate vadinome mano Paulių). Sugrįžusi į viešbutį, laikinai įkurdinau pirkinį mažulyčiame šaldytuve, tarp miniatiūrinių putojančio vyno, apelsinų sulčių ir vandens buteliukų, bet prieš užmigdama vis dėlto ėmiau nuogaštauti, kad skubėdama į ankstyvą skrydį galiu jį netyčiom palikti, ir perdėjau į lagaminą.

Vildamasi, kad tas kvapas ilgaiui išsivadės, antraip turėsiu didelių bėdų, suradau telefono kroviklį. Deja, prijungtas mobilusis vis tiek nerodė jokių gyvybės ženklų. Mane po truputį apėmė panika. Pražiopsojau skrydį. Po valandos, daugiausia po dviejų, turiu išsiregistruoti iš viešbučio. Kurgi dėsiosi su visa savo manta? Paryžiuje apstu tokių nelaimėlių pavyzdžių, tad kelias baisias minutes įsivaizdavau save nesiprausiusią ir susivėlusią klaidžiojančią didmiesčio gatvėmis, iš paskos grindiniu dardant didžiulio rožinio lagamino, kuris, kaip ir pridera benamio turtui, iš tolo dvokia neplautomis kojineis, ratukams.

Nulėkiau prie lango, plačiai jį atvėriau ir įkvėpiau gaivaus balandžio vidurio oro. Tą pačią akimirką užplūdo palengvėjimas, ir tvirtai nusprendžiau, kad bename Paryžiuje nebūsiu.

Mano laimei ir nuostabai, kompiuteris veikė puikiai. Susiskambinau su darbovietės kelionių organizatore ir greitai nušviečiau savo nepavydėtiną padėtį.

– Užjaučiu, brangioji, – atsiliepė Milena. – Tuoj ką nors sugalvosim. – Ji ėmė barškinti klaviatūra.

Ji ne tik mano bendradarbė, bet ir draugė. Mokyklos laikais ir keletą metų vėliau buvome neišskiriamos: mano namuose visada būdavo jos atsarginis dantų šepetėlis, o josios – mano. Atitolom, kai mano gyvenime atsirado Polas. Bet kitaip būti turbūt ir negalėjo – juk aš turiu vaikina, o jai vis dar vėjai galvoje.

Dažnai nebesuprantu Milenos, o ji – manęs. Kad ir ši kelionė. Kai per pietus rūškana pasiguodžiau, kad mane kviečia į Paryžių, ji suplojo delnais: „Kaip faina, Eli! Džiaugiuosi dėl tavęs.“

Milena vis pamiršta, kad nemėgstu keliauti. Staigmenos, neapibrėžtumas, nukrypimas nuo plano taip pat ne man, todėl žinia, kad turėsiu visą savaitę praleisti Paryžiuje, kur įsikūrusi centrinė mūsų įmonės būstinė, driokstelėjo kaip perkūnas iš giedro dangaus.

Esu rašytoja. Tik rašau ne kokius jausmingus romanus, o sausus techninius tekstus. Kartu su keliomis merginomis, kurioms vadovauju, rengiame instrukcijas, kaip naudoti kompiuterines programas, kuriamas vienu aukštu žemiau dirbančių kolegų.

Žinia iš Paryžiaus skelbė, kad nuo šiol visos naudojimo instrukcijos turi būti pateikiamos naujoje modernesnėje aplinkoje, o aš, kaip skyriaus vadovė, turėjau susipažinti su ja pirmoji. Išsisukti nuo šios kelionės neturėjau jokių šansų.

„Ak, Paryžius, – svajingai ištarė Milena, – tavo vietoj aš jau kraučiausi lagaminą.“

Dėl Paryžiaus mūsų nuomonės irgi skiriasi. Man jis nepatinka.

Baisiai nešvarus ir triukšmingas. Kavinių lauko terasos skendi cigarečių dūmuose – kirvis ore išsilaikytų, be to, pardavėjai nekalba angliškai.

Muziejai brangūs, eilės prie kasų kilometrinės. Pavyzdžiui, prie Luvro stovėjom valandą. Po pusvalandžio Polas ėmė bambėti, kad be reikalo gaištam laiką. Geriau jau alaus kur išgertume, vis tiek nieko nesuprasim, juk ne menininkai esam. Nemanau, kad tik menininkas geba grožėtis menu, o būti visai šalia ir nepamatyti pasaulyje garsiausių meno šedevrų atrodė nuodėmė. Bet veikiausiai paaiškėjo, kad Polas teisus – slampinėdami nesibaigiančiomis Luvro salėmis, nepajutom *nieko*. „Milo Venera“, „Mona Liza“ ir „Samotrakės Nikė“ – trijulė, turėjusi išversti iš koto, gūgle atrodė kur kas įspūdingiau. Galbūt žiūrint iš arčiau būtų pasirodę kitaip, bet Polas griežtai atsisakė laukti, kol galėsime prieiti prie pat. Juk vieną eilę jau atstovėjom prie įėjimo, ir apskritai jau būtų metas traukt į makdonaldą, nes jam jau pilvas gurgia.

Pro suvenyrų pardavėjus čia ramiai nepraeisi: čiumpa už skverną, tampo už rankovių – tik nupirk kokį plastikinį šūdą už du eurus, o jei paimsi porą, tai atiduos už tris! Penkias dienas sau po nosimi murmėjęs, kad jiems „duos pliauskų“, paskutinį mūsų vakarą prie Eifelio bokšto Polas nebeištvėrė ir vienam iš jų atšovė: „Fuck off, niger!“* Žinoma, geriau jau būtų to nedaręs, nes tas čaižiai švilptelėjo ir aplink mus bemačiant susirinko visas būrys. Dar kelios sekundės, ir skuodėm

* Atsiknisk, nigeri! (Angl.)

per tiltą į kitą Senos pusę, kad patys tu „pliauskų“ negautume. Negana to, susipykom. Pasakiau, kad man buvo ne tik baisu dėl mūsų, bet ir siaubingai gėda dėl jo elgesio. Negi negalėjo patylėti? Juk ir pačiam kraujas užvirtų, išgirdus siaubingą įžeidimą. Bet Polas nesijautė kaltas.

Prie Eifelio, žinoma, nebegrįžom. O gaila, nes tikėjausi, kad, pasikėlus į pačią bokšto viršūnę, miesto šviesų apsuptyje Polas man pasipirš. Juk kartu aplankyti meilės miestą buvo jo idėja! Dar ir dėl to širstu ant Paryžiaus.

Pakeliui namo nulūžo mano lagamino ratukas. Naujo lagamino taip ir neišgijau. Nebeprireikė. Kai atsakiau Milenai, kad neturiu, į ką krautis daiktų, ši džiugiai pasisiūlė paskolinti savąjį – didelį ir rožinį.

Kai vakare grįžusi namo pranešiau liūdną naujieną savo vaikinui, paguodos nesulaukiau ir iš jo. „Aišku, važiuok – pakeisi aplinką, naujų įdomių žmonių sutiksi“, – pasakė padorinamai šypsodamasis ir pabučiavo į lūpas. Švelniau nei bet kada, tarsi būtų ėmęs ilgėtis, man dar nespėjus išvykti, ir mane tai taip pradžiugino, kad ėmiau net laukti tos kelionės.

– Gražuole, tu išgelbėta, – iš už tūkstančio kilometrų sučiulbo Milena, gražindama mane į dabartį, – nupirkau tau bilietus šįvakar per Varšuvą. Tavo laimei, dar buvo likusi viena vieta. Bilietus atsispausdink oro uoste, kai registruosi bagažą.

Ak, taip, dar lagaminas! Negi tampysiuos jį po Paryžių visą dieną?..

Paprašiau, kad Milena paieškotų, kur galima palikti bagažą.

– Tuoj. – Išgirdau, kaip ji barškina klavišais. – Radau! – netrukus pergalingai šūktelėjo. – Užsirašyk arba prisimink. – Ji

padiktavo man adresą, kur galėsiu palikti bagažą. – Atrodo, ten batų taisykla, – paaiškino. – Tik šeši eurai iš tavo kišenės, ir galėsi be rūpesčių vaikštinėti Paryžiaus gatvėmis iki pat vakaro. – Ji šelmiškai mirktelėjo man ekrane, tada užsisvajojusi pridūrė: – Kaip aš tau pavydžiu! Mielai palaikyčiau kompaniją. Iš ten jau ir Gibraltaras netoli...

Nejučia dilgtelėjo paširdžius. Ji dar prisimena.

Atsidusau.

– Tu beviltiška! – sušuko Milena. – Juk Paryžiuje, ne Balbierišky esi! Nebūk tokia užsispyrusi, naudokis proga jį pamilti.

– Aš myliu Kauną.

* * *

Netrukus šnekus pusamžis marokietis taksi nuvežė mane į *Saint-Honoré* gatvę, kur turėjau palikti savo mantą iki vakaro. Pasivaikščiojusi galėsiu *Châtelet-Les Halles* stotyje už kelių minučių kelio nuo čia sėsti į traukinį ir visu greičiu dumti į oro uostą.

Likusi viena siauroje netin švarioje gatvelėje, apsidariau. Norint patekti į tą batų taisyklą, visų pirma reikėjo praeiti apytamšę tarpuvartę, tada vidiniame kiemelyje susirasti tolimiausias duris. Jos buvo užrakintos, už lango iš vidaus užkištas raštelis lakoniškai skelbė: „Back soon“*. Atsidusau: juk tai tokia reliatyvi sąvoka! Jei tas tuoj grįžti ketinęs *monsieur*** bus kirtęs gatvę neleistinoje vietoje ir palindęs po ratais, galiu jo šiandien ir nesulaukti. Bet skubriai į grindinį kaukšintys kulniukai ir iš tolo atskriejęs linksmas „Bonjour!“***

* Tuoj grįšiu (angl.).

** Ponas (pranc.).

*** Laba diena! (Pranc.)

netrukus išsklaidė mano fantazijas – pasirodo, batų taisykloje šeimininkavo moteris. Viduje užuodusi stiprius odos, klijų ir batų tepalo kvapus, apsidžiaugiau – žudantis sūrio aromatas, po truputį ėmęs skverbtis pro lagamino plyšelius šiltame taksi salone, niekaip jų nepermuš. Dėl viso pikto nutempiau tą lagaminą į atokiausią kampa, susimokėjau už paslaugą ir išėjau.

Pasikliaudama popieriniu žemėlapiu, kurį spėjau pagriebti iš reklaminių brošiūrų stovo viešbutyje prieš sėsdama į taksi, *Saint-Honoré* gatve patraukiau link Sītė salos. Aikštėje priešais Dievo Motinos katedrą tikėjausi surasti stebuklingą norus pildantį akmenį, apie kurį papasakojo taksistas. Nors buvo sunku įsivaizduoti, kaip tas akmuo atrodo – angliškų žodžių marokietis žinojo išties nedaug, o aš nė velnio nesupratau prancūziškai, – vis tiek pasiryžau jį surasti. Juk toji aikštė nėra begalinė, o aš turėjau begalę norų bei visas penkias valandas laiko paieškom.

Eidama *Saint-Honoré* gatve dairiausi. Nepastebėjau nieko ypatingo: drabužių parduotuvės, knygynai, kepyklėlės, bakalėjos prekių, vaisių ir daržovių kioskai, tabako krautuvėlės, antikvariai ir gausybė restoranų bei užkandinių, kurių meniu siūlė, o pro apdairiai pravertus langus sklindantys kvapai masino išbandyti pačių įvairiausių šalių virtuves. Dar nebuvau alkana, todėl išdidžiai traukiau pirmyn, palikdama už savęs daugybę lauko staliukų, sustatytų tiesiog ant šaligatvio tarp restorano ir judrios gatvės. Negalėjau įsivaizduoti ir tikėjausi, kad man neteks patirti, kaip galima valgyti, kai pro nosį visu greičiu švilpia automobiliai, motociklai ir motoroleriai.

Akies krašteliu didžiulėse vitrinose stebėdama savo atvaizdą, siūbuojantį klubais, švelnaus vėjo kedenamais banguotais plaukais, nevalingai kilstelėjau smakrą aukščiau. Tikrai išgyvensiu, pamaniau, ir tai buvo ne pažadas sau, o aiškus suvokimas, kad taip ir bus: daugiau jokia juoda katė...

– Šūdas, šūdas! – apmaudžiai surikau, slystelėjusi ir pamąčiusi, į ką įmyniau.

Kelių metrų spinduliu aplink nebuvo nė mažiausio plotelio žolės, į kurią galėčiau nusivalyti baltą bato padą ir dar ne taip seniai idealiai švarią jo nosį, todėl ėmiau nirčiai braukyti pėdą į kanalizacijos dangčio briauną – kone vienintelį asfaltuoto šaligatvio nelygumą.

Staiga švilpaudamas po nosimi pažįstamą melodiją pro šalį praėjo vyras. Sparčiai nuo manęs toldamas, lyg vėluotų į sutartą vietą, jis trumpam atsigrėžė ir kažką man šūktelėjo, rodydamas pakelį vienkartinį nosinaičių. Vos spėjau jas sugauti, kai vyras apsisukęs nukūrė toliau. Akimis nulydėdama vėjyje besiplaikstančius smulkiai languoto jo šaliko galus, kiek įmanydama garsiau šūktelėjau „Thank you! I appreciate it!“*, bet jis neatsisuko. Nenustebau – ne pirmas arogantiškas ir atsainus paryžietis, kurį teko sutikti.

* Dėkui! Labai man padėjot (angl.).

Alenas

Tos dienos, kai susipažinau su Elinga Railaite, rytą nenorėjau pabusti. Kaip ir kelias savaites iki tol.

Mūsų pažintis prasidėjo gana originaliai – ji mane pažadino. Sakysit, kas čia originalaus, juk Paryžiuje dar ne tokių dalykų nutinka, todėl skubu paaiškinti: pabudau nuo jos didžiulio kelioninio lagamino ratukų dardėjimo po langais.

Pramerkiau akis, dar gerai nesuprasdamas, kur esu. Garsas buvo toks galingas, jog kelias minutes, kol visai išsibudinau, man rodėsi, kad tuoj būsiu palaidotas po milžiniškų riedulių kalnu, ir gerokai nusivyliau, kai pagaliau susivokiau, jog ši stichinė nelaimė man vis dėlto negresia. Kelioninio lagamino ratukų, tempiamų nelygiu kiemo grindiniu, keliamas triukšmas – kiekvieno didmiesčio gyventojų „džiaugsmas“. Ypač jei gyveni pačioje to didmiesčio širdyje, kaip mano draugas Bertranas, pas kurį ant sofos tūnak nakvojau.

Per kelias pastarąsias savaites turėjau ne vieną progą įsitiškinti, kad sofos patogumas yra tiesiogiai proporcingas išgerto alkoholio kiekiui.

Deja, dviejų „Earthquake“ kokteilių toli gražu nepakanka, kad Bertrano sofa imtų prilįgti dvigulei lovai su vientisu čiužiniu ir mažoms standžiomis Ivetės krūtimis mano delnuose. Bet mano bičiulis vis teisinosi, kad rytoj jam anksti keltis, nes darbe nuo devintos, kaip visada kas antrą penktadienį, vyks svarbus susirinkimas, o aš dar nebuvau tiek degradavęs, kad drįsčiau nusitašyti vienas, tad beliko apsiriboti dviem mėgstamo kokteilio taurėmis. Be to, laiku prisiminiau, kad kitą dieną pats turiu nuveikti šį tą svarbaus.

Kai nubudau, Bertrano jau nebuvo. Vos tik pagalvojau, kad man taip pat derėtų būti darbe, užsimaniau išgerti. Nuo tada, kai pamačiau nuogą Žano Luko užpakalį tarp Ivetės kojų, *Férou* gatvę, kur mudu buvom išsinuomoję patalpas savo architektų biurui, aplenkdavau iš tolo. Bodėjausi žiūrėti jam į veidą. Baiminausi, kad galiu padaryti ką nors negero.

„Tau reikia įsimylėt, žmogau, ir pradėti viską iš naujo“, – kasdien man kalbė Bertranas.

„Gera, tik pasakyk, kur tas mygtukas, kurį turiu paspausti, kad tai įvyktų“, – atsakydavau jam kreivai šypsodamasis ir keldamas prie lūpų stiklinę su „Earthquake“.

Vis dėlto tądien privalėjau pasitenkinti vandeniu iš čiaupo – už valandos turėjau būti prie *Sainte-Chapelle* ir pasirodyti iš pačios geriausios pusės.

Bet kad žinotumėt, kaip neturėjau nuotaikos! Pastaruoju metu apskritai neturiu nuotaikos rodytis iš gerosios pusės niekam, nebent Žiuliui. Tik dėl to ir neatsisakiau, kai jo klasės auklėtoja paprašė papasakoti mokiniams ką nors įdomaus apie gotikinę architektūrą. Ji pabrėžė „įdomaus“, ir iš karto

supratau, kad sutikdamas įsivėliau į siaubingą avantiūrą – juk neprasisuksiu, porindamas paaugliams apie smailėjančias arkas, nerviūrinius skliautus, vitražus, ornamentus ir kontraforsus. Todėl pasakiau, kad apie gotiką kalbėsime ne klasėje, o *Sainte-Chapelle* po pamokų.

Išsirangęs iš savo laikino guolio, priėjau prie lango ir vos pažvelgęs į kiemą su pašaipa prunkštelėjau: ten stoviniavo mergina su didžiuliu rožiniu lagaminu. Greičiausiai bus atvežusi jį pasaugoti Mari, kad pati be vargo galėtų pasivaikščioti po miestą. Bet kas gi vaikšto po Paryžių su sportine apranga, panelyt? Akimirką kitą norėjosi praverti langą, pasakyti ką nors šlykštaus, pašiepti jos aprangą ir pasislėpti už užuolaidų, bet jokia gera mintis nešovė į galvą. Paskui, valydamasis dantis, pamaniau, kad ji bent jau buvo suderinusi drabužius: baltas šiltas džemperis su kapišonu, juodos timpos baltais dryžiais šonuose ir balti bėgimo bateliai. Esu matęs ir blogiau: štai kad ir vakar, kai mus su Bertranu bandė pakabinti dvi vienodai apsirengusios gražuolės iš Jungtinių Valstijų – abi su bretoniškom palaidinėm, ryškiai raudonom beretėm ir dar ryškesnėmis lūpomis – tokios panašios, kad iš pradžių net pamaniau, jog dvynės. Viena prisistatė Frankofonija, kita Galomanija ir su amerikietėms būdingu netaktu pasiteiravo, ar tik mano bičiulis nėra tas garsusis Bertranas, kurį nuo meilės iki neapykantos teskyrė vienas žingsnis*, tarsi joms būtų buvę nė motais, kad anas Bertranas baltaodis. To užteko, kad mudu su bičiuliu, reikšmingai susižvalgę, prisipažintume esą

* Omeny turimas prancūzų dainininkas, muzikantas Bertrand'as Cantat (g. 1964), mirtinai sumušęs aktorę Marie Trintignant (1962–2003).

gėjų porelė. Paryžiuje tai tobulas būdas mandagiai atsikratyti nepageidaujama visokių frankofonių ir galomanių draugija.

Kai pagaliau išsiruošiau ir, paskubomis vyniodamasis aplink kaklą žalsvai mėlyno tartano šaliką su kutais, išėjau į kiemą, šis jau buvo tuščias: nei merginos, nei tuo labiau lagamino.

Praėjęs tarpuvartę, atsidūriau *Saint-Honoré* gatvėje ir pasukau į dešinę, Sitė salos link. Netrukus pastebėjau, kad priekyje, maždaug per dešimtį žingsnių nuo manęs, žingsniuoja mano žadintoja, tik jau be to klaikiai rožinio balasto. Be jo atrodė kur kas geriau.

Ji neskubėjo, žvalgėsi į šalis, maloniai stebindama, kad nė karto nestabtelėjo pasidaryti asmenukės gatvės fone. Nejučia ėmiau mėgautis jos laikysena – tiesia, bet neišitempusia, ir eisena – lengva kaip katės. Klubais ji siūbavo taip, kad galvoje man suskambo daina „The Girl From Ipanema“, ir ėmiau ją niūniuoti po nosimi. Gailėjausi, kad neižiūrėjau jos veido tada, kai ji buvo atsisukusi į mano langą, ir pagautas azarto sekiau, kada ji žvalgydamasi į šalis daugiau pasuks galvą į šoną, kad pamatyčiau bent profilį. Prisitaikęs prie jos tempo, visai praradau laiko nuovoką ir vis sukau galvą, kas turėtų nutikti, kad ji atsisuktų.

Netrukus vargšėlė stabtelėjo ir ėmė pašėlusiai trepsėti vietoje, brūžinti padus į grindinį. Iš karto supratau, kur problema! „Mergyt, tu juk Paryžiuje“, – tariau mintyse. Lietpalčio kišenėje lyg tyčia turėjau nepraimitą pakelį vienkartinį nosinių, bet žvilgtelėjęs į laikrodį supratau, kad jei ir toliau tikysiuosi prie nepažįstamosios tempo, pavėluosiu į susitikimą su Žiulio klase, todėl skubiai praėjau pro šalį.

Tada į galvą šovė tiesiog geniali mintis. Nesustodamas atsigrėžiau į ją, šūktelėjau: „Ei, gal reikia?!“, ir vos tik mergina pasuko į mane galvą, mečiau jai pakelį nosinių. Toldamas per gatvės šurmulį, rodos, išgirdau jos angliškai tariamus padėkos žodžius ir susiraukiau lyg nuo karčių pipirų. Neneigiu, kad mūsų kalba be proto sunki, bet, panele gražuole treninguotoji, argi taip sudėtinga išmokti kelias malonias frazes tos šalies, kurioje lankaisi, kalba? Beje, gražuole pavadinau be ironijos. Ji tikrai buvo dailaus simetriško veido: akys įsodintos nei per arti, nei per toli, didelės, migdolo formos, nosytė tiesi, maža, šnervių sparneliai nedideli, apvalūs, lūpos putlios, su amūro lanku. Plaukus irgi turėjo gražius: rusvus, tankius, banguotus. Tik per daug jau jie tvarkingai sušukuoti – šiek tiek pavelti nepakenktų.

Turbūt pirmą kartą po dviejų sumautų savaitių ėjau gatve ne sulindęs į kiautą ir gailėdamas savęs, kad netekau ir žmonos, ir draugo. Jaučiausi taip gerai nusiteikęs, kad visą likusį kelią iki *Sainte-Chapelle* tai niūniavau, tai švilpiniavau „The Girl From Ipanema“.

Kai su Žiulio klase atsistojome į ilgą eilę prie įėjimo į Teisingumo rūmų kiemą, kur stovi *Sainte-Chapelle*, kaip ir dera paaugliui, neafišuodamas savo jausmų tėvui viešoje vietoje, vaikas alkūne stuktelėjo man į pašoną. Palenkiau galvą, kad sūnus galėtų šnibžtelėti man į ausį.

– Tėt, tu apsinešęs ar ką? – atsargiai paklausė. – Labai jau linksmas.

Žiulio tonas buvo nuoširdus ir rūpestingas lyg tėvo. Užsimačiau apkabinti jį abiem rankomis ir stipriai priglausti, dar

geriau – būti milžinas, kad galėčiau kaip kadaise jį pamėtyti taip, jog šis prapliuptų užkrečiamu juoku. Bet suprasdamas, kad dabar ne laikas ir ne vieta reikšti emocijas, tik apglėbiau sūnų viena ranka ir patapšnojau jam per petį.

– Visko gali būt, – atsakiau rimtai.

Paskui, vos tramdydamas šypsnį, pasisukau į Žiulį ir pabandžiau sekunde sugauti jo žvilgsnį, norėdamas įsitikinti, ar jis suprato, kad juokauju. Žiulio akys suokalbiškai žybtelėjo.

Elinga

Kai batai tapo daugmaž švarūs, dar buvo likusios kelios nepanaudotos nosinaitės. Įsidėjau jas į mažą juodą piniginę ant juosmens ir patraukiau toliau. Po pastarojo „nuotykių“ dar tvirčiau pasiryžau surasti stebuklingą akmenį.

Kadangi popieriniame žemėlapyje iš viešbučio tas akmuo nebuvo pažymėtas, vos įžengusi į aikštę prie katedros ėmiau dairytis vietų, kur būriuojasi žmonės. Deja, tokių būrelių buvo ne vienas ir ne du, pasivaikščiojusi nuo vieno prie kito, nieko nepešiau. Be to, niekur nemačiau, kad kas sukiotųsi ratais ant vienos kojos, kaip demonstravo šnekusis taksistas, *Saint-Honoré* gatvėje iškėlęs iš bagažinės mano lagaminą. Iki skausmo kramsnodama lūpas, mintyse liejau apmaudą, kad esu taip arti tikslo, bet negaliu jo pasiekti. Juk trūko visai nedaug – tik vieno veikiančio išmaniojo telefono su gūglo žemėlapiu.

Užkalbinti žmonės, deja, irgi nepadėjo. Grupė turistų iš Japonijos pamanė, kad siūlausi juos nufotografuoti, porėlė rėksnių rusų – kad kėsinosi juos apvogti, o ūsuotas seneliukas su miniatiūrine Vokietijos vėliava vietoj plunksnos ant

skrybėlės – kad ieškau kito akmens. Sužadindamas man viltį, jis mąsliai linktelėjo, tada šypsodamasis mostelėjo į Dievo Motinos katedrą ir tarė: „Štai, kur stebuklingas akmuo, mano vaikuti!“

Iš aikštės išėjau nusivylusi. Kad galėčiau apsilankyti Dievo Motinos katedroje, nė mintis nekilo. Užteko to vieno karto, kai buvau ten su Polu. Tik stumdaisi, grumdaisi, brauniesi per žmones tamsoje ir saugai rankinę – tikrai ne toks potyris, kokį norėčiau pakartoti.

Kita vertus, galėjau ten nupirkti suvenyrą tėvams. Jau kone sukausi, bet tuoj pat apsigalvojau: mamai vis tiek neįtiksiu, o tėtis tokių dalykų nevertina – sako, tik dulkes kaupia. Kartą mokykloje nupiešiau peizažą su žaliuojančiais beržais. Įrėmintas paveikslėlis puošė mokyklos koridorių visą pusmetį, labai didžiavausi. Taip jau sutapo, kad tą dieną, kai buvo nukabintas ir galėjau parsinešti namo, mama šventė gimtadienį. Įteikiau jai savo kūrinį kaip didžiausią dovaną. „Kitą kartą piešk beržus rudeni, – pasakė ji. – Spalvos bus gražesnės.“ Praėjo nemažai laiko, kol tėtis prisiruošė įkalti vinį, kad paveikslas būtų pakabintas.

Nepatiko man ir ta judri Sitė salos gatvė, kuria atėjau iki aikštės, tad grįžti nutariau kitu keliu. Nors jis ir vingiavo per tolimesnį tiltą, galėjau sau leisti vaikštinėti ratais kvadratais – juk iki traukinio dar buvo likusios maždaug keturios valandos.

Apsidžiaugiau, kad gatvė, į kurią pasukau, pasirodė esanti erdvus pėsčiųjų bulvaras, apsodintas jaunais, jau sužaliavusiais platanais. Bet džiaugiasi neilgai. Dangus ėmė niaukstyti, ir netrukus ant grindinio nutiško pirmi lašai. Mintyse

pasiunčiau labų dienų savo skėčiui, kuris tvarkingai supakuotas gulėjo lagamine, ir ėmiau dairytis prieglobsčio nuo lietaus. Deja, aplink nepastebėjau nė vienos lauko terasos, o vienintelis visame bulvare restoranėlis dėl man nesuprantamų priežasčių buvo uždarytas. Lietuvai stiprėjant, vieni žmonės skleidė skėčius, kiti traukė iš kuprinių neperšlampamus apsiaustus su kapišonais, o man beliko slėptis po liaunu platanu. Kol neišsilio, jis mane gelbėjo, bet kad nepermirkčiau kiaurai, turėjau skubiai susirasti patikimesnį stogą.

Kaip jau buvau pastebėjusi anksčiau, perėjus gatvę, į kurią statmenai rėmėsi bulvaras, už aukštos auksu tviskančios tvoros stovėjo prabangūs rūmai. Žemėlapis sakė, kad tai *Palais de Justice de Paris* – Paryžiaus teisingumo rūmai. Pakėlusi nuo žemėlapių akis, pamačiau pro rūmų vartus išeinant būrelį turistų, lydimų gido su geltonu skėčiu. Vadinasi, ir man ten galima!

Bet kai norėjau žengti pro vartus, kelią užstojo uniformotas apsauginis. Jis be žodžių mostelėjo į dešinę, duodamas suprasti, kur įėjimas.

Pabėgėjusi netrukus įsmukau pro arkinius vartelius į apytamą tarpuvartę. Ten eilėje prie muziejaus lankytojų patikros, panašios į tą, kokią tenka praeiti oro uoste, jau stovėjo keli žmonės. Kai atėjo mano eilė, patikros darbuotoja man kažką pasakė, o kai papurčiau galvą, kad nesuprantu, ji nekantriai užvertė akis ir pakartojo angliškai:

– Jums labai pasisėkė, kad nereikėjo laukti už vartų. Dar visai neseniai eilė buvo žymiai ilgesnė. Turime ekskursiją iš mokyklos.

Nusišypsojau, bet tik iš mandagumo. Argi aš ta, kuriai šiandien sekasi? Vis dėlto žvilgtelėjusi žemyn į savo batus

likau maloniai nustebinta – lietus visiškai nuplovė nešvarumus, kurių man nepavyko nuvalyti nosinaitėmis.

Kasoje teko pakloti nemenką sumą, bet už galimybę slėptis nuo lietaus nebūčiau pagailėjusi ir dvigubai, o gal net trigubai tiek. Iš brošiūros, kurią gavau su bilietu, sužinojau, kad koplyčią – pasirodo, ji ir buvo didžiausias traukos objektas Teisingumo rūmų kieme – sudaro dvi dalys: apatinė ir viršutinė. Apatinė dalis buvo pusrūsyje. Nors apatinės dalies dekoratoriai kadaise nepagailėjo nei aukso, nei išmonės, žemi skliautai ir blausi šviesa, vos ne vos besiskverbianti pro storus vitražo stiklus, mane slėgė. Užsibūti čia nesinorėjo, o kai brošiūroje perskaičiau, kad ši koplyčios dalis buvo skirta tik dvariekiams, kol karališkoji šeima meldavosi viršuje, galutinai apsisprendžiau, kad man jau metas į karalių aukštumas.

Palypėjęs į viršutinę dalį, net akys apraibo nuo šviesos ir spalvų, pasijutau, lyg būčiau pakliuvusi į milžinišką kaleidoskopą: visa koplyčia, galima sakyti, buvo vientisas margaspalvis vitražas. Kurį laiką tik aikčiojau, svaigdama iš susižavėjimo, ir gailėjausi tik vieno – kad neturiu su kuo pasidalinti įspūdžiais ir emocijomis. Žmonių koplyčioje buvo daugybė, bet, deja, nė vieno man artimo. Kad Polas dabar būtų šalia... Apglėbtų per nugarą, uždėtų didelę šiltą leteną man ant paties... Ūmai pasijutau kaip niekad vieniša ir instinktyviai apglėbiau save per pečius – šie pasirodė esą kiaurai peršlapę nuo lietaus, nors iki šiol to ir nejutau. Į kūną ėmė smelktis šaltukas.

Taip savęs pagailo, kad žvilgsnis apsiblausė, o sumirksėjęs skruostais bemat ėmė riedėti ašaros. Aiškiai suvokdama, kad jos greit nesibaigs, nepuoliau bergždžiai valytis. Tegul sau

bėga. Vis tiek niekam aš čia neįdomi – visi gėrиси vitražais ir mėlynyn skliautu, primenančiu žvaigždėtą dangų rugpjūčio naktį.

Bet, pasirodo, klydau.

Visada pajuntu, jei į mane kas nors įsispoks. Net iš nu-garos. O Alenas Blankas žiūrėjo tiesiai man į veidą. Savaimė suprantama, tuomet dar nežinojau, kas jis toks, atpažinau tik žmogų, kuris padėjo man išsikaupti iš šūdo ir numojo ranka į nuoširdžius padėkos žodžius.

Kai mūsų akys susitiko, jis linktelėjo, palaukė, kol atsakysiu tuo pačiu, ir tik tada nusuko žvilgsnį. Vadinas, mes vis dėlto pažįstami, pamaniau ir, nors pati to neprisimenu ir nieku gyvu negaliu patikėti, jog tada būčiau galėjusi šitaip pasielgti, jis dar ir dabar mane tikina, kad linktelėjusi plačiai jam nusišypsojau.

Gal prancūzų etiketo knygos reikalauja prieiti ir apsi-keisti viena kita mandagia fraze, pasidalinti išpūdžiais apie šią vietą? Pamačiusi, kad mano gelbėtojas lyg koks Jurgelis meistrelis stovi glaudžiu ratu apsuptas būrelio paauglių su kuprinėmis ir kažką jiems pasakoja, su palengvėjimu atsikvėpia – tai reiškė, kad prancūzų etiketo egzamino laikyti man nereikės. Bent jau ne šį kartą.

Pastebėjusi atsilaisvinusią kėdę eilėje palei vieną koplyčios sieną, prisėdau. Buvau jau viską apžiūrėjusi, bet lietus dar gana stipriai barbeno į spalvingus pastato langus, tad nusprendžiau likti viduje.

Neturėjau ką veikti, tad nori nenori žvilgsnis vis nukryp-davo į vienintelį pažįstamą žmogų. Už mano Polą jis buvo gerokai žemesnis ir smulkesnis, bet visai nesistebėjau – jau buvau spėjusi susigyventi su tuo, kad vyrai čia visai kitokie,

o posakis „prancūziška pora“ – ne iš piršto laužtas. Vis dėlto, mano akimis, jis buvo proporcingas ir gerai sudėtas, elegantiškas – net leidau sau pripažinti, kad Polui šiuo klausimu reiktų gerokai pasitempti. Galėjo būti kokių trisdešimt penkerių, ir, jei kas man būtų šnibžtelėjęs į ausį, kad prieš dešimt metų merginos dėl jo masiškai alpo, nebūčiau nustebusi.

Turėjo kampuotą smakrą su negilia duobute ir tankius antakius. Šie, jam pralinksmedžius ar stebintis, šaudavo tiesiog į kaktos vidurį, o surimtėjęs ar įdėmiai klausantis taip stengdavosi susijungti, kad kaktoje, pratęsdamos nosies liniją, tarp jų susimesdavo dvi rūsčios raukšlės. Veido raumenys buvo judrūs, žvilgsnis gyvas ir atviras, šypsena, kurios jis nešykštėjo savo mokiniams, užkrečianti, o banguotis ir veltis linę šviesiai rudi plaukai, vis perbraukiami ranka, suteikė jo įvaizdžiui dar daugiau ekspresijos.

Kad mano stebėjimo objektas buvo ne pirmos jaunystės, išdavė tik keli dalykai: juoko raukšlelės akių kampučiuose ir vos vos pabrinkę maišeliai po akimis. O kad buvo vyras su istorija, rodė plika akimi vos pastebimas liūdesys veide.

Bet manęs nedomino to liūdesio priežastys. Savų problemų turėjau iki kaklo. Viena jų – kur pavalgyti? Ir vėl praverstų išmanusis! Dabar turėsiu kliautis tik šlubuojančia intuicija.

Sudomino? Pirkite knygą
NEKENČIU PARYŽIAUS
ir mėgaukitės istorija iki pabaigos.

Po savaitės intensyvaus darbo Paryžiuje lietuvaitė Elinga nekantrauja greičiau grįžti namo, pas Paulių. Staiga netekęs stabilaus pagrindo po kojomis, paryžietis Alenas kasdien prieš užmigdamas svajoja nebepabusti. O Paryžius, rodos, deda visas pastangas, kad Aleno ir Elingos keliai vėl ir vėl susikirstų. Kurioziškos aplinkybės priverčia du netikėtai susipažinusius žmones įsitikinti, kad priešingybės – ištis traukia. Tik ar meilės miesto pastangos nenueis veltui?

Juk Elinga geriau žino, ką myli ir ko nekenčia.

IR PARYŽIAUS – UŽVIS LABIAUSIAI!

Istorija plėtojasi ne tik romantiškame Paryžiuje, bet ir Kaune. Pasirodo, meilės miestas gali būti ten, kur myli. Ir net kai dega Dievo Motinos katedra, dviejų ne kartą iškaudintų, nusivylusių, iš nelaimingų santykių ištrūkusių žmonių troškimas mylėti ir gyventi liepsnoja karščiau.

Romanas linksmas ir dinamiškas, švelnus ir romantiškas, paliečiantis jautrias ir reikalingas temas. Autorė ne tik džiugina gražia meilės istorija, bet ir įrodo, kad kiekvienas savo lagamine (rožiniame, bet nebūtinai!) į santykius atsineša ir per ilgus metus susikaupusių nuoskaudų, kurioms išgydyti reikia meilės.

